

ката хижичка позапъшква, но не се бои. Не се боятъ и нейнитѣ обитатели и до късна доба продължиха весели разкази за излети, за Рила, за патила. И най-много се приказва, че е вече време да се направи голѣма и масивна хижа. И самоковскитѣ туристи се отсрашиха: направиха хижа, достойна за първенеца.

Следъ като вече решихме да спимъ, на менъ се допи чай и азъ взехъ намиращата се до менъ манерка, напълнихъ канчето си и го турихъ на печката. Гледамъ,

Мусаленски рѣтъ.

изъ канчето почна да излиза пламъкъ. Що за чудо? Съ една похлупка изгасихъ пламъка, но следъ малко пакъ пламна. Преди да изкажа високо своето недоумение, едно отъ момчетата стана, взе канчето и нѣщо смрънка: лисна течността изъ вратата, налѣ отъ другъ сждъ вода въ канчето и пакъ го тури на печката. И почна тихичко да ми обяснява:

— Въ моята матера имаше ракия, но азъ я скрихъ да я не види учителятъ ми. Вие сте налѣли отъ нея, като сте смѣтнали, че е вода. Дано не сж видѣли учителятъ! Извинявайте!

Но отъ хитритѣ самоковци нищо скрито не остава